

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Nii ei püüta
elumeest*

Lara Temple

Originaali tiitel:
Lara Temple
The Wrong Way to Catch a Rake
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Ilana Treston
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09430623
ISBN 978-9949-87-130-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Palatso Gioconda, Veneetsia, september 1822

„Ma ei ole nõus.“ Lord Wrexhami madal hääl kostis veidi pehmekeelselt, kuid oli hotelli Gioconda peasalongis hästi kuulda. „Mitte kõik armastuslaulud ei räägi hooramisest. Üks neist rääkis ühest puust, aga ma kahtlen, et kuningas Xerxes seda millegi muuga tahtis läbistada kui kirvega.“

Õeldule järgnenud vaikust katkestas ainult all kanalis mööduva gondoljeeri lõõritamine. Phoebe Brimford surus ohke alla ning püüdis raamatule keskenduda. Pärast kaht nädalat selles hotellis ei üllatanud teda enam lord Wrexhami veinis niisutatud torked.

Teiste hotellielanike reageeringud olid samasugused. Härra George Clapton, Veneetsias resideeriva Briti konsuli poeg vaatas lord Wrexhamit, nagu oleks tema supi seest limukas välja roomanud, ja vaene härra Arthur Hibbert, lord Wrexhami ainus liitlane hotelliseltskonnas, sakutas oma kaelasidet, halb komme, mis süvenes seda enam, mida

rohkem tema sõber jõi. Kuna lord Wrexham jõi sageli palju, püsisid härra Hibberti kaelasidemed harva kenasti paigas.

Peale Phoebe ning tema tädi olid siin ainsad elanikud proua Banister ja härra Rupert Banister, rikas lesk ning tema häbelik poeg. Vaese Ruperti kõrvad olid lord Wrexhami väljaütlemise peale võtnud huvitava roosa tooni, Phoebe aga lootis väga, et proua Banister polnud viletsa kuulmise tõttu seda viimast provokatsiooni tähele pannud. See õrn lootus hajus nagu suits, kui proua Banister oma lehvikuga Phoebe põlve suskas ja valjult nõudis: „Mis selle puuga oligi?“

Phoebe pani raamatu käest ning naeratas viisakalt. „Lord Wrexham mainis üht Händeli aariat, proua Banister. „Ombra mai fu“. Kus kuningas Xerxes laulab oma imetlusest lihtsa puu vastu. See on armas laul.“

„Laul puule? Mida need välismaalased järgmiseks välja mõtlevad?“

„*Mamma!*“ sosistas Rupert Banister, nüüd juba oma lina-
karva juuste juurteni punastades.

Phoebe kaalus, kas osutada sellele, et inglannana Veneet-
sias, kuulus proua Banister ka ise vaieldamatult tollesse
põlatud kategooriasse. Siiski muutis tema positsioon leedi
Graftoni seltsidaamina niisuguse otsekoheuse ebasoovita-
vaks. Kui tal tekkiski hetkeks mõte seda piiri ületada, peletas selle tema tööandja, kes silmitses teda vastas seisvalt diivanilt heakskiitva hoiatushelgiga pruunides silmades. Selle asemel ütles ta: „Tõele au andes, Händel veetis enamiku oma elust Londonis.“

„Õigus,“ sõnas lord Wrexham, hääl nendepoolsesse salonginurka kandumas. „Ta oli niisama palju inglane kui meie armas esimene kuningas George ja palju meeldivam,

kui kuuldusi uskuda. Tema ei sigitanud koos oma armukeste parvega tervet karja sohilapsi. Oh, ära pabista, Hib. Olen alles kerges joobes. Kulub veel vähemalt kaks pudelit, et keskmissse jõuda.“

„Me suundume oma tubadesse, Rupert,“ teatas proua Banister ja heitis lord Wrexhami poole hävitava pilgu. „Minu meelest on õhk selles salongis üpris umbne.“

„Jah, mamma.“ Härra Banister vaatas vabandavalt Phoebe ja tema tädi poole ning kiirustas oma ema ruumist välja aitama.

„Vaene kutsikas.“ Lord Wrexham toetus proua Banisteri majesteetlikku väljumist jälgides Phoebe tooli seljatoele. Tema kuub lõhnas kaneeli ja viski järele, sugugi mitte ebameeldiv kombinatsioon. „Paistab, et ta ei pääse enne, kui see naine on surnud ning maha maetud.“

Phoebe ei suutnud tema hinnangut kahtluse alla panna, seega vastas ta hoopis: „Ta on väga meeldiv noormees.“

„Võib ju olla, aga ärge oma lootusi tema peale kulutage, tiigrisilm. See lohemadu ei loobu temast kergelt.“

„Dom!“ Hibberti hääl oli teravam kui tavaliselt, kulm ja kaelaside mõlemad kortsus. „Händeli ja kuningas George'i kohta öeldu oli juba piisavalt hull, aga nüüd lähed sa liiga kaugele.“

„Mida ma ütlesin?“ lausus lord Wrexham tõrksalt. „Miks ei või Händel puule armastuslaulu kirjutada? *Nemad* ei tänita ega nori endale kulinaid.“

„Ega joo end ka segi, lord Wrexham,“ lausus Phoebe hapumalt, kui ta tavaliselt endale lubas. Teda häiris rohkem mehe kommentaar tema silmade kohta kui vihje sellele, et ta üritab härra Banisteri võrgutada. Tal polnud midagi selle

vastu, et harilik olla, kuid ta oli alati arvanud, et silmad on tal õnnetuseks erilised ning isegi häirivad. Prillide kandmine ei takistanud nende tumepruunist ringist ümbritsetud kollaka merevaigutooni märkamist.

Lord Wrexhami enese tumesinised silmad, pooleldi pik-kade ripsmete varjus, keskendusid temale. Mehe naeratus oli viltune ja juuksed sassis, kuid sellegipoolest oli ta kohalviibijaist kahtlemata kõige nägusam mees ning ta teadis seda ja kasutas varmalt oma välimust, et sasitud sulgi siluda.

„Täitsa õige, kullake. Aga mehed on neetult ebausaldatavad elukad. Palju parem on oma süda kinkida puule või turbapätsile, kas pole?“

„Palju parem on seda mitte kellelegi kinkida, mu härra. Olen kindel, et võin oma südant paremini kasutada kui keegi teine.“

„Üsna õige vaatenurk, kas pole, Hib?“ vastas ta sõpra õlale patsutades ning veidi vaarudes. Härra Hibbert tõmbas käsivarre konksu ning ohkas.

„Lähme, Dom. Peaksid ehk veidi puhkama enne, kui...“

Kuid lord Wrexham lipsas minema, märkamata isegi seda, et ta teel välja tagahoovi väikese laua ümber ajas. Vaene härra Hibbert tõstis laua resigneerunult ohates püsti ja härra Clapton itsitas, etendust varjamatult nautides.

„Läheb ilmselt oma arveid kokku lööma.“

Phoebe ei teinud Claptoni kommentaari kuulma, mõtles aga, et oleks kõige parem, kui see oleks tõesti see, mille pärast lord Wrexham oli välja tuianud. Mida vähem ta napsitab, seda parem.

Mitte et eriti vahet oleks. Phoebe oli näinud, kuidas tema armastatud onu Jack end surnuks jõi, ning neid kordi

oli olnud nii palju, mil ta oli laskunud lootustesse, et onu joomise lõpetab. Kuni tal tuli lõpuks tunnistada, et onu seda ei suuda. Et polnud mitte midagi, mida ta oleks suutnud teha, et päästa meest, kes oli päästnud ta äraneeatud elust ja andnud talle ning tema tädile eesmärgi ja uhkuse. Enamik elust polnud tema teha, mistõttu ta oli otsustanud hoida kõvemini ohjes seda osa elust, mida suutis.

Lõpuks viib märjuke tõenäoliselt ka lord Wrexhami. Nii või teisiti. Eelmisel õhtul oli ainult härra Hibberti kiire tegutsemine selle ära hoidnud, et sõber Suures kanalil kalu söödaks, kui too oli hotelli kailt peaaegu vette astunud.

Härra Clapton oli sellest samuti üpris elevuses, märkides Hibbertile, et korralik vettekastmine oleks tema sõpra vähemalt kainestanud. Phoebe ei jaganud Claptoni optimismi. Paadunud joodikud pigem uppusid kui leidsid end kanalil kainelevat.

Ega peale lahke härra Hibberti ning linna mõne mänguri ja naise poleks keegi Dominic Allertoni, Wrexhami markii ning Rutherfordi hertsogi pärija siit ilmast lahkumist leinanud. Ilmselt isegi mitte tema oma isa. George Clapton oli leedi Graftonile ja Phoebele rääkinud, et polnud sugugi saladus, et hertsog ei tunneks mingit kahetsust, kui tema vanim poeg enneaegse lõpuni jõuaks ning teeks ruumi oma nooremale poolvennale, näide hertsogilikust sirgeseljalisusest.

Vaene härra Hibbert andis oma parima, et sõpra kaitsta, kuid lord Wrexham, nagu paljud teisedki tipsutajad, oli veendunud, et teab ise, mida teeb, ning suundus mööda oma teed huku poole religioosse palveränduri täie veendumuse ja entusiasmiga. Ja selle juurde käis daamide flirt ning

ohked sellise raiskumineku üle ning mehed vaatasid üleolevalt muiates pealt.

Phoebe vaatas pealt ja imestas ning ei öelnud midagi.

„Ma vabandan Domi pärast,“ lausus Hibbert vaikuses. „Tä võib ju olla hea semu, aga...“

„Ärge ometi vabandamisega vaeva nähke, härra Hibbert,“ katkestas teda leedi Grafton oma loiul sõnu venitaval kõnemaneeiril. „See on teist armas, et hoolite, aga ma ei usu, et te sellele noormehele vähimatki mõju avaldate.“

„Mitte enam nii noorele.“ Härra Clapton oli nendega samuti ühinenud ja heitis nüüd juba tühjale ukseavale mitte just meeldiva pilgu. „Tä peaks tublisti üle kolmekümne olema.“

„Mu kallis härra Clapton.“ Leedi Graftoni toonis jäi soojustest pisut puudu. „Tema ja teie olete mõlemad minu jaoks noored mehed. Jätame selle nii, eks ju? Jookske nüüd oma sõprade juurde. Kogu see mürgel mõjub mu jumele halvasti.“

George Clapton punastas peapesu peale ning sammus minema. Härra Hibbert ohkas veel kord ja järgnes talle. Phoebe ootas, kuni nad kuuldekaugusest välja jõudsid, enne kui oma tädile naeratas.

„Draakoneid mainides, Milly.“

„Ma võin ka seda olla, kui soovin, Phoebe. Nii kahju vaesest lord Wrexhamist. Tä võib ju puupaljas joodik olla, kuid ta on igatahes Veneetsia kõige parema välimusega inglane. Tead, räägitakse, et just sellepärast otsustaski Byron Ravennasse kolida. Ei suutnud kannatada, et keegi teda varjutab.“

Phoebe võttis raamatu kätte. „Rumalus.“

„Nii räägitakse. Või armus Byron hoopis ülepeakaela tollesse Adonisesse ja Dominic eelistas vaid krahvinna Morosini tähelepanu? Mul lähevad need jutud juba segi.“

„Olen meie saabumisest peale märganud, et lord Wrexhamist räägitakse päris palju vastukäivaid ning peamiselt väljamõeldud asju. Kindlasti lahkus lord Byron, kuna sattus jälle võlgadesse. Või hakkas tal jälle igav. Ja kui ta *oligi* lord Wrexhamisse armunud, mis, tunnistan, ei üllataks mind vähimalgi määral. Kuna ta paistab olevat oma lühikese elu jooksul armastanud tosinaid mehi ning naisi, ei kahtle ma, et tema kohutav edevus lubas tal sellest ülikiirelt üle saada. Ilusad poisid on muljetavaldavalt pinnapealsed ja muutlikud. Kahtlen, kas keegi neist meestest teab, mis on armastus.“

„Ja sina tead, armas Phoebe?“ Leedi Grafton naeratas ning haigutas.

„Löök, väga tuntav löök, Milly,“ tunnistas Phoebe vastu naeratades. Milly näoilme vajus pisut ära.

„See on kummaline ja kirev seltskond, milles end leiame. Olen harjunud silma paistma, aga Veneetsia varjutab mu mitme päiksega. Kas sulle ei tundu imelik, et lord Wrexham ning härra Hibbert on siia majutuse võtnud? Mind jahmatas, et see on üsna vagur koht Dominici-suguse isiku loomuse jaoks.“

Phoebe noogutas. Talle oli samuti tundunud. „Paistab tõesti, et hotell Gioconda tõmbab ümberringi hulkuvaid inglasi, nii heas kui halvas. Clapton on vastik tüüp, aga vähemalt on tema ja hirmuäratav Agatha Banister ideaalsed klatši allikad, seega peaksime neid käigus hoidma.“